

Beretninger fra Roskilde Asylcenter

I en lounge på et tidligere sindssygehospital peger jeg på en knage, mens jeg langsomt og tydeligt udtaler ordet. ”Knage”. Jeg bliver mødt med et smil og sætningen ”Jeg hænger tøj på knagen. I går hang jeg tøj på knagen”. ”I går hængte jeg tøj på knagen”, retter jeg, og David skriver det på sit papir. David er en af mange flygtninge på Roskilde Asylcenter, og på en kold tirsdag aften øver vi sammen verbers bøjning. Han er god, og han bliver hele tiden bedre.

Den 1. november forsvandt lyset sammen med håbene og det høje humør fra på gangene på Roskilde asylcenter. Et helt netværk af asylansøgere og frivillige spredt for alle vinde. David var blot en af mange af beboerne på asylcentret som hver tirsdag mødte op med papir og blyant. Tilbage er nu historierne og deres engagement. Ønsket om at blive en del af Danmark. Tag blot med på en tur til Sagnlandet Lejre en varm sommerdag med Amina og 20 andre flygtninge. Efter at have kæntret i en af kanoerne på søen vrider Amina, en syrisk flygtning, grinende sit tørklæde fri af vand, mens hun opfordrer sine børn til at tage en tur ud på søen med mig i stedet. Den ene af drengene har aldrig før siddet i en kano. Han sidder forrest i båden og stryger sine hænder henover vandoverfladen. Et par gange kigger han skræmt tilbage på mig, når storebroren drillende gynger en anelse for meget, eller en fisk kommer en smule for tæt på. Det er flygtninge som dem, der truer Danmark og vores danskhed. Det er de to drenge, som senere på ugen maler min næse blå, fordi jeg taber i billard, som truer vores danske værdier og velfærdssamfund. Hvordan er modviljen og frygten for et par drenge, som synger bedre med på Rasmus Seebachs sange, end jeg gør, vokset så stor?

Måske skyldes modviljen, at vi i vores grundvold kun er glade for vores velfærdssystem, når vi er overbeviste om, at vi får mindst lige så meget ud af det som naboen. Størstedelen af danskerne, nærmere bestemt 88 procent, betaler i hvert fald med glæde deres skat.¹ Opbakningen til velfærdssystemet har sjældent været større, og den finansielle krise skulle eftersigende have styrket vores fællesskab. Alligevel er det forestillingen om, at vi betaler skat til os selv, som er den dominerende, mener sociolog Peter Abrahamson². Og når det er den idé, der vægter tungest på

¹ <http://www.b.dk/nationalt/danskerne-betaler-med-glaede-deres-skat>

² <http://www.b.dk/nationalt/danskerne-betaler-med-glaede-deres-skat>

vægtskålen, så truer flygtninge selvfølgelig den danske velfærdsstat. For de giver ikke, de tager. Det er i hvert fald det narrativ, der males i den offentlige debat. Det narrativ bør vi udfordre.

Tilbage i loungen på en kold tirsdag aften: ”Drikker du kaffe? Drikker du kaffe med mælk og sukker?” er det første spørgsmål, David møder mig med. Ikke blot i aften, men hver tirsdag aften. Det gør jeg, og det bevidner den store kaffeplet på den blå stol i lokalet. Enkelte pletter rammer i virkeligheden vel også sofaen, da jeg taber en halv kop kaffe udover mig selv og Davids grammatikbog. David er den første, som løber efter servietter. Det er også ham, som laver en ny kop kaffe til mig et par minutter efter. På en tallerken ved siden af ligger et par småkager som trøst. Dem har han købt i Netto. Grammatikbogen vifter han så vidt muligt tør for kaffe, mens han med et smil på læben forslår, at vi springer et par sider frem i bogen og venter med præpositionerne til en anden god gang.

Når vi ikke laver vendespil med navneord eller terper verbers bøjningsskema, fortæller David mig om sin hverdag. Om livet som flygtning i et asylsystem, hvor man ofte kæntrer og bliver mødt med kaffepletter. Det er bare aldrig de historier, han fortæller mig. Til at starte med var det de historier, jeg forventede at høre, men det er ikke dem, man fortæller og husker, når man gerne vil være en del af noget større end en sagsmappe på kommunekontoret. En tirsdag aften fortæller han mig om en fynbo, han havde mødt i toget på vej hjem fra Jylland. Han havde haft problemer med at oversætte et verbum fra engelsk til dansk, så sidemanden i toget var blevet spurgt til råds. Sidemanden var tilfældigvis både fynbo og dansklærer. Og til trods for at David kun havde 6 måneders danskundervisning i baglommen, pointerede han undrende, at der var langt fra mit (næsten) rigsdanske til fynsk. Alligevel havde de to mænd snakket sammen fra Odense til Roskilde, og David var blevet mindst en A4 side med danske ord klogere.

For godt ti år siden skrev Carsten Jensen: ”Jeg vil ikke leve i et land, hvor jeg skal være bange for min nabo, blot fordi han har en anden hudfarve end mig, en anden tro eller taler et dansk, som ikke er perfekt. (...) Jeg vil ikke leve i et land, hvor jeg må nøjes med kun en identitet, når verden har så mange at byde på”³. Sådan et land bor jeg heller ikke i. Heldigvis. Og det kan jeg takke flygtninge som David og Amina for at have gjort mig opmærksom på⁴.

³ <http://www.dn.se/kultur-noje/de-brander-min-ambassade/>

⁴ Af hensyn til ”David” og ”Amina” har jeg ændret deres navne, men alle historier er sande